ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ο Fabius ήταν υποψήφιος στο διαγωνισμό COM/A/325, που προκήρυξε η επιτροπή το 1981 για την κατάρτιση πίνακα μελλοντικών προσλήψεων υπαλλήλων διοικήσεως στους βαθμούς Α 7/6. Ένας από τους όρους του διαγωνισμού ήταν ότι οι υποψήφιοι θα υποβάλλονταν σε δύο γραπτές εξετάσεις, οι οποίες σκοπό είχαν, η μεν πρώτη την εκτίμηση της ικανότητας κατανοήσεως και συλλογισμού και η δεύτερη της γενικής ικανότητας προς εργασία σε διεθνή οργανισμό. Στο επόμενο στάδιο του διαγωνισμού, δηλαδή στην προφορική εξέταση θα συμμετείχαν μόνον εκείνοι οι οποίοι θα ελάμβαναν το 50 % των μονάδων βαθμολογίας σε κάθε μια από τις δύο γραπτές εξετάσεις. Ο Fabius μετέσχε στις γραπτές εξετάσεις και βαθμολογήθηκε, στη μεν πρώτη με 13, 82 μονάδες επί 40 και στη δεύτερη με 46 επί 60. Δεν πέτυχε δηλαδή στην πρώτη εξέταση και η Επιτροπή τον πληροφόρησε με έγγραφο της 10ης Νοεμβρίου 1982 ότι δεν μπορούσε επομένως να λάβει μέρος στην προφορική εξέταση.

Προς τούτο, ο Fabius υπέβαλε ένσταση με επιστολή της 28ης Νοεμβρίου 1982 και ζήτησε να επανεξεταστεί η περίπτωσή του. Η ένστασή του απορρίφθηκε στις 22 Δεκεμβρίου 1982 και, αφού επακολούθησε περαιτέρω αλληλογραφία, η Επιτροπή διεκρίνισε περαιτέρω την απορριπτική αυτή απόφασή της με έγγραφο της 16ης Μαρτίου 1983.

Εν τω μεταξύ, στις 15 Μαρτίου 1983, δηλαδή εντός της τασσομένης προθεσμίας, ο Fabius άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου την υπό κρίση προσφυγή. Ζητεί δύο πράγματα: πρώτον, την ακύρωση της από 22 Δεκεμβρίου 1982 αποφάσεως της Επιτροπής περί αποκλεισμού του από την προφορική εξέταση που εκδόθηκε βάσει της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής και, δεύτερον, να κρίνει το Δικαστήριο ότι η Επιτροπή υποχρεούται να διοργανώσει νέα εξέτασή του ή να του επιτρέψει να μετάσχει στον επόμενο διαγωνισμό για την πρόσληψη υπαλλήλων στους ίδιους βαθμούς, ακόμη κι αν υπερβαίνει τον περιορισμό ηλικίας που θα τεθεί για τον εν λόγω διαγωνισμό. Μετά την άσκηση της προσφυγής, υπέβαλε αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, ζητώντας να του επιτραπεί η συμμετοχή στο απομένον μέρος του αρχικού διαγωνισμού, η οποία όμως αίτηση απορρίφθηκε.

Η προσφυγή δεν στρέφεται τόσο κατά της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής όσο κατά των όρων του διαγωνισμού. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι παραβιάστηκαν οι αρχές της ισότητας και της «επιμέλειας». Η κύρια αιτίασή του είναι ότι η Επιτροπή κακώς προσέδωσε τόσο μεγάλη σημασία σε μια γενική εξέταση που απέβλεπε στην εκτίμηση της ικανότητας «συλλογισμού». Υποστηρίζει ότι με τα γενικά τεστ νοημοσύνης αυτού του είδους δεν επιλέγονται οπωσδήποτε οι καλύτεροι των υποψηφίων: Όπως στην περίπτωσή του, ένας υπάλληλος μπορεί ενδεχομένως να ασκήσει επιτυχώς

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.

τα καθήκοντά του, έστω κι αν αποτύχει σε δοκιμασία αυτού του είδους. Ο προσφεύγων τονίζει το γεγονός ότι στις Κάτω Χώρες αναγνωρίζεται ήδη ότι αυτά τα τεστ δεν είναι κατ' ανάγκη αξιόπιστα ή αποφασιστικής σημασίας και επομένως δεν πρέπει να τους προσδίδεται αποφασιστική σημασία ούτε στην Κοινότητα. Το ότι το εν λόγω τεστ δεν είναι αξιόπιστο εν προκειμένω αποδεικνύεται, όπως ισχυρίζεται, από το γεγονός ότι στη δεύτερη εξέταση, η οποία απαιτούσε ικανότητα «συλλογισμού», πέτυχε υψηλή βαθμολογία. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται περαιτέρω ότι αδίκως απορρίφθηκε, δεδομένου ότι έλαβε συνολικά 59, 82 βαθμούς και στις δύο εξετάσεις (ενώ 50 βαθμοί θα αρκούσαν αν είχε λάβει το 50 % σε κάθε εξέταση). Έτσι η Επιτροπή παρέβη καθήκον που είχε έναντι του προσφεύγοντος, τόσο με τον τρόπο με τον οποίο διοργανώθηκε ο διαγωνισμός όσο και με την άρνησή της να επανεξετάσει την υπόθεσή του βάσει όλων των πραγματικών στοιχείων και όλων των επιχειρημάτων του.

Το Δικαστήριο έχει δεχτεί ότι η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια ως προς τον τρόπο διοργανώσεως των διαγωνισμών της και για τα κριτήρια που θέτει. Η σχετική εκτίμηση απόκειται προεχόντως μάλλον στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, παρά στο Δικαστήριο (βλ. υπόθ. 90/84, *Deboeck* κατά *Επιτροπής* (1975) ECR, σ. 1125, απόφαση της 28. 4. 1983 στην υπόθεση 143/82, *David Lipman* κατά *Επιτροπής*, Συλλογή 1983, σ. 1301).

Αν η Επιτροπή είχε θέσει κριτήρια τα οποία δεν είχαν καμιά σχέση με τις προς πλήρωση θέσεις ή δεν θα τα έθετε καμιά λογική αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (π.χ. ότι θα γίνουν δεκτοί μόνο υποψήφιοι που έχουν κόκκινα μαλλιά), τότε το Δικαστήριο θα μπορούσε αναμφιβόλως να επέμβει. Στην υπό κρίση υπόθεση, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι η απόλυτη αξία των γενικών τεστ νοημοσύνης στασιάζεται και ότι ορισμένα ικανά άτομα δεν επιτυγχάνουν στις εξετάσεις, όποιες κι αν είναι αυτές, δεν μπορεί νομίζω να υποστηριχτεί ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της διακριτικής της εξουσίας. Το τεστ «νοημοσύνης και συλλογισμού» απέβλεπε στο να καταστήσει δυνατή την εκτίμηση της ικανότητας του υποψηφίου για την άσκηση διοικητικών, συμβουλευτικών και ελεγκτικών καθηκόντων. Η Επιτροπή είχε κάλλιστα το δικαίωμα να ελέγξει, με χωριστά τεστ, αν ο υποψήφιος έχει γενικά την ικανότητα να συλλογίζεται, να σκέπτεται, να εκφράζεται σαφώς και λογικά, ουδαμώς δε παρεβίασε το νόμο απαιτώντας από τους υποψηφίους να υποστούν τόσο τη γενική όσο και την ειδική εξέταση, έστω κι αν εν προκειμένω προκαλεί έκπληξη το ότι ο υποψήφιος πέτυχε στη δεύτερη και απέτυχε στην πρώτη. Εξάλλου, δεν αποδείχτηκε ότι τα ειδικά τεστ ήταν ελαττωματικά και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό ώστε να μην είναι αξιόπιστα.

Κατά την άποψή μου, στην υπό κρίση υπόθεση, δεν αποδείχτηκε τίποτα που να στηρίζει το προβαλλόμενο αίτημα, οπότε η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί και κάθε διάδικος να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.